VIDEO: O ROMÂNIE SUD-DUNAREANĂ – PRINCIPATUL AROMÂN AL PINDULUI

40 Votes

Imaginea steagului primului stat aromân din timpurile moderne, stat care a funcţionat în nordul Greciei, în anii 1941 – 1943, sub protectorat italian si a avut relatii stranse cu Romania .

Putem observa culorile roşu-galben şi albastru pe steag şi stema Coroanei Române încadrată în centru.

Restaurarea unei Regiuni autonome armâneşti în Grecia, conform legislaţiei europene, ar fi un pas necesar pentru protejarea identitatii minorităţii aromâne din Balcani si salvarea ei de la dispariţie.

Pe harta administrativa a statului de Pind (1941-1944), al carui fondator a fost principele Alcibiade Diamandi, se observă că teritoriul acestuia avea ieşire la Marea Adriatică, în dreptul insulei Corfu şi mai cuprindea de asemenea o zona din sudul Albaniei evidenţiată cu maro pe hartă, iar cu galben, partea din Grecia de azi.

Steagul Principatului Pindului era constituit pe orizontala din tricolorul romanesc plus culorile galben si negru.
De fapt, acest steag este mai vechi, el datând din 1848 si iniţial avea pe banda albastră scris simbolul romanitatii S.P.Q.R. (Senatus Populusque Romanus), evidenţiind dimensiunea etnică latină ce şi-o revendicau .
Oricum, simbolistica acestuia este profunda: culorile rosu si galben reprezentand nordul Dunarii, albastru reprezinta Dunarea, iar galben cu negru, sudul Dunarii.

Acest drapel aromân incorpora ca simboluri heraldice *pajura* valahă cu crucea în clonţ, simbol încă din Evul mediu atât al „valahilor” români cât şi a celor „vlahi” aromâni, aflat până azi ca element heraldic dominant pe stema naţională a României.

Drapelul aromanilor constă în cinci benzi suprapuse, trei dintre care sunt colorate în roşu-galben-albastru, culoriile tradiţionale româneşti.

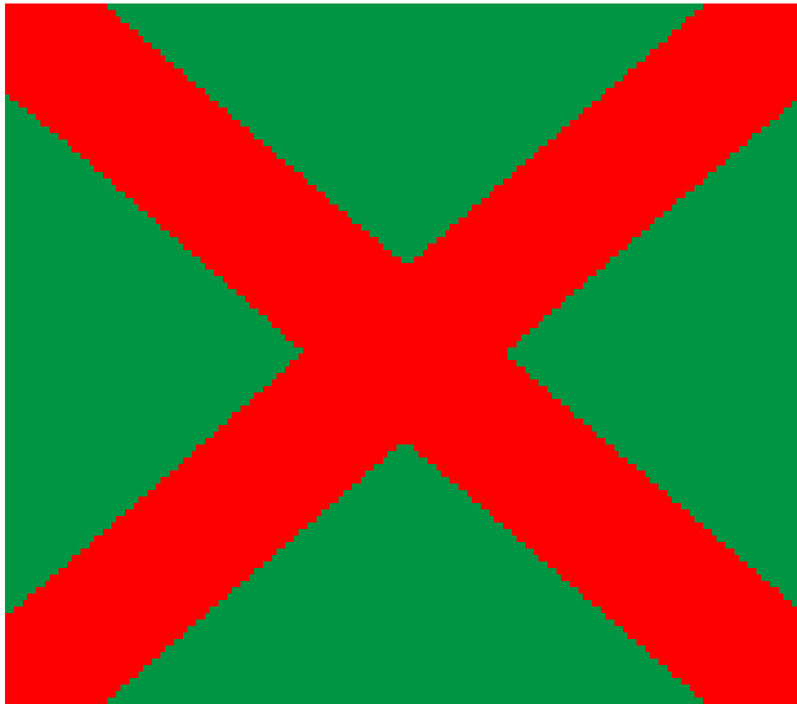
Blazonul casei de Hohezollern Sigmaringen, cu compartimente alb-negre din centru, făcând trimitere simultan şi la culorile portului popular aroman din munţii Pindului.

Nici ascest drapel nu a fost de inspiraţie recentă, fiind folosit pe teatrele de luptă în secolul XIX-lea, in timpul răzmeriţelor ocazionate de evenimentele de la 1848 şi un an mai târziu în 1849 printre valahii şi aromânii de la sud de Dunăre.

Potrivit martorilor oculari, care i-a inclus şi pe principesa Dora d' Istria, combatanţii valahi aveau înscrise pe steaguri cuvintele „S. P. Q. R." (Senatus Populusque Romanus) evidenţiind dimensiunea etnică latină pe care şi-o revendicau.

A mai existat şi steagul verde cu cruce roşie rasturnată ,ce aminteste de steagul sudiştilor americani, cu diferenţa ca acela era cu roşu şi albastru.

Autonomia aromânilor din Peninsula Balcanică a fost sprijinita de România, începând cu anii 1860.

Regiunea Pind se întinde în partea de sud a Albaniei și Macedoniei, precum și nord-vestul Greciei.

Prima încercare de a întemeia un stat al aromânilor i-a aparţinut lui Alcibiade Diamandi di Samarina, care în 1917 a înfiinţat în sudul Albaniei ocupate de italieni, o Republică a Pindului.

Deşi statul nou format a supravieţuit doar o singură zi el a semnalat începuturile eforturilor de emancipare a aromanilor în epoca moderna.

O nouă încercare a avut loc după capitularea armatei elene în faţa germanilor, în primăvara lui 1941, după divizarea administrativă a Greciei, cînd Diamandi a format organizaţia naţionalistă denumită A 5-a

Legiune Romană, cu sprijinul autorităţilor italiene, care a constituit   structura de putere pe care s-a sprijinit Principatul Autonom al Pindului.

Diamandi spera să realizeze un stat care să cuprindă întreg nord-vestul grecesc.

Alcibiade Iamandi, (n. 13 august 1893, Samarina, Grecia – d. 9 iulie 1948, București, România) a fost un om politic aromân din Grecia, activ în timpul celui de al Doilea Război Mondial și în conexiune cu forțele militare italiene și România.
A fost un amplu susținător al identității naționale a aromânilor din Balcani, fiind o piedică statului grec prin poziția sa de împotrivire la elenizarea comunității aromâne din regiune.

În 1912 a plecat (ca mulți alți aromâni din Grecia) în România, unde s-a înscris în Academia Comercială din

București, unde a și absolvit. Când România a intrat în primul Război Mondial, în 1916, Diamandi s-a oferit voluntar în serviciul militar, servind ca ofițer.
Nu este încă clar dacă a fost trimis de armata română în Albania , unde pe vremea aceea, țara a fost sub tutelaj italian și francez, fiind unul dintre susținătorii vehemenți ai aromânilor din regiunea Pindului, care a cerut italienilor și României să fie susținută comunitatea băștinașă aromână într-un canton autonom.

Acestă acțiune de emancipare națională a aromânilor a fost denumită mai târziu în bibliografii „Principatul Pindului" și a primit în mod clar un răspuns negativ din partea României, precum și de la italieni, care urmau să se retragă din Pind.

După retragerea Italienilor, el a devenit în 1926 consul al României la Saranda, în Albania.

De acolo, el a plecat la Roma—unde s-a implicat în mișcarea politică a lui Benito Mussolini.
După ce a contactat delagația română și i-a fost emis un pașaport românesc, a putut să călătorească în Grecia.
Potrivit autorului grec Stavros Anthemides, Diamandi a fost „iertat" de autoritățile elene în 1927 pentru rezistența lui față de autoritățile grecești.

În iunie 1941, Diamandi a fondat la Metsovo,"Partidul Koutso-vlahilor" (Κόμμα Κοινότητας Κουτσοβλάχων)".

„Parlamentul vlah" a fost convocat în Trikala, însă nu au fost adoptate legi, deoarece italienii nu doreau tulburari în regiune.

Cu toate acestea, Parlamentul a emis o serie de reglementări cu caracter local, care vizau restricții în utilizarea limbii grecesti, în favoarea dialectului aromân. De asemenea, însemnele grecesti de la intrarea in localitati au fost înlocuite cu altele noi, în aromână și italiană.

Astfel, Metsovo a devenit Aminciu în aromână și Mincio în italiană, Nympheon devenit Nevesca și Nevesa, Samarina a fost făcut în Santa Maria, etc.

La 1 martie 1942, Diamandi a emis un manifest amplu care a fost publicat în presa locală și republicat de Stavros Anthemides în 1997 (într-o carte despre vlahii Greciei).

Manifestul a fost co-semnat de numerosi intelectuali si lideri aromâni (vlahi) din Grecia şi din strainatate.

In România, acesta a fost co-semnat de Veria, născut George Murnu, profesor la Universitatea din București.

Diamandi s-a deplasat la București, la scurt timp după ce s-a întâlnit Murnu și împreună au participat la o întâlnire cu maresalul Antonescu, Conducătorul României și cu ministrul de externe Mihai Antonescu, în timpul căreia a fost discutat Statutul Principatului Pindului.

O propunere alui Diamandi a fost de a pune Principatului sub suveranitatea Coroanei României (ca „stat liber” asociat).

Diamandi, ca Principe, ar fi avut atunci dreptul de a participa la Consiliile de Coroanî. Acest deziderat nu s-a realizat.

În 1942, o facţiune a VRMO (mişcarea revoluţionară slavă macedoneană pro-bulgară) i-a oferit lui Alcibiade tronul unui regat al Macedoniei care ar fi urmat sa renască, însă nu există dovezi care să ateste că acesta ar fi acceptat oferta.

Alcibiades a fost un patron al artelor, el însuși fiind sculptor amator.

In al doilea an al ocupației italiene, acțiunile de gherilă ale Rezistenţei grecesti sprijinite de anglo-americani, au izbucnit în zona.

Alcibiade a fost nevoit să abandoneze tronul şi să se refugieze în România în 1942, întrucât ajunsese să fie perceput de populaţia locală ca o unealtă a italienilor, in vreme ce italienii il credeau a fi un agent al intereselor româneşti în Balcani.

A fost arestat de poliția română la 21 februarie 1948 şi a murit în Prefectura Poliției din Bucureşti o lună mai târziu.

Succesorul său a fost pentru scurt timp Nicolae Matuși (Nicolaos Matussi), un avocat aromân lider al mișcării politice și paramilitare ”Legiunea Romană” în Grecia Centrală, născut în Samarina în munții Pindului. El a încercat realizarea unui modus vivendi cu liderii grecilor, însă fără succes.

După ce aliații italieni au părăsit regiunea fiind înlocuiți de germani, a crescut rezistența grecilor în zonă, fapt care a dus Legiunea Romană spre colaps. El a plecat la Atena, dar a fost obligat să se refugieze în România în anul următor.

Când Axa s-a prăbușit, iar România a trecut sub influență sovietică, Matuși a fost condamnat în România Comunistă la 20 de ani de detenţie la canalul Dunăre- Marea Neagră.
În 1964, la cererea guvernului elen, a fost extrădat în Grecia, unde a fost judecat, sub acuzaţia de înaltă trădare (ca mulți alţi membri ai „Legiunii Romane", condamnaţi imediat după război, în 1945-1947).

La această instanță, cu sprijinul martorilor apărării, a fost declarat nevinovat de crimele de război. În 1976 drepturile civile i- au fost complet restaurate de către un tribunal grec şi până la moartea sa, în 1981, el a trăit în Atena.

Spre sfârşitul lui 1942, forţele de ocupaţiei italiene care iniţial favorizau colaborarea cu elementele aromâne şi albaneze ale populaţiei şi-au schimbat brusc poziţia faţă de slavii macedoneni.

Conform unei surse a fostului serviciu de informaţii bulgar din epoca pre-comunistă, această schimbare de atitudine s-a datorat intervenţiei la cel mai înalt nivel în Roma, a lui Ivan Mihailov, liderul VRMO, intervenţie realizată prin intemediul lui Ante Pavelic, şeful statului croat.

Drept urmare, titlul a fost oferit apoi Principelui Julius din familia Csesznek de Milvány, un aristocrat ungaro-croat cu rădăcini aromâne, deşi nu şi-a asumat niciodată puterea în mod efectiv.

Foto : Contele Gyula Istvan Cseszneky de Milvany et Csesznek a fost un aristocrat maghiar, născut din mamă aromâncă (Maria Hangiac, fiica unui bogat negustor de cereale), a cărui familie a locuit un timp pe proprietăţile de la Csorvás, în Bichiş.

Aflat în serviciu italian, Cseszneky Gyula a guvernat nominal principatul Pindului sub titulatura de Voievod Iulius I Gyula (vezi aici), între august şi septembrie 1943.

„Voievodul" ungur al Pindului a murit în 1970, în Brazilia.

Datorită situației politice și militare haotice, nu s-au stabilit regulile de succesiune. Oricum se pare că principatul era o monarhie electivă, iar nu una ereditară.

În ciuda inexistenţei acestei dovezi, un succesor al său la cârma Principatului Autonom al Pindului, Julius I, a ataşat titulaturii sale şi pe cea de Voievod al Macedoniei.
Orice umbră de autoritate care mai exista în Principat, a încetat brusc odată cu capitularea italienilor în 1943, în urma căreia germanii au preluat controlul teritoriului.

Ultimul „guvernator" al principatului a fost comandantul M. Hatzi, recunoscut de autorităţile germane în 1944 drept lider al adepţilor locali ai ceea ce mai rămăsese din Axă.
Statul şi-a încetat existenţa de facto, odată cu retragerea forţelor germane din Grecia (ironic, determinată de lovitura de stat din ...România).

Scurta istorie.

Teritoriul a facut parte din provincia romana Dacia Mediteraneana, apoi din imperiul Bizantin.

Dupa cea de a 4-a cruciada din anul 1204 , face parte din imperiul latin oriental al imparatului Baldovin, cel care este infrant la Adrianopol de regele romano-vlahilor Ionita Caloian .

Dupa 1250 este pomenit in cronici grecesti ca facand parte din Marea Valahie(Megale Vlachia)cu conducatori si armata proprie.A fost parte din domeniul principilor Cantacuzino, iar in anul 1346 cand Ioan Cantacuzino ajunge imparat la Constantinopol teritoriul face parte asociat in imperiul serbilor pana in 1377 .

Ultimul principe numit si "Cezar al Valahiei" a fost Alexie Anghel, contemporanul lui Mircea cel Batrân. Din 1394 regiunea va face parte din imperiul turcilor, sub denumirea turceasca de Rumelia (adica Romania, Ţara Romanilor) păstrând o autonomie şi o armată proprie care a participat la asaltul turcilor de la Viena, fapt menţionat în cronicile vremii.
Din anul 1881, va intra in administratie comuna cu celelalte teritorii greceşti eliberate de sub turci, şi îşi va recapata temporar independenţa in 1941.

Reintra în organizarea administrativa a Greciei dupa cel de-al doilea razboi mondial, pâna azi.

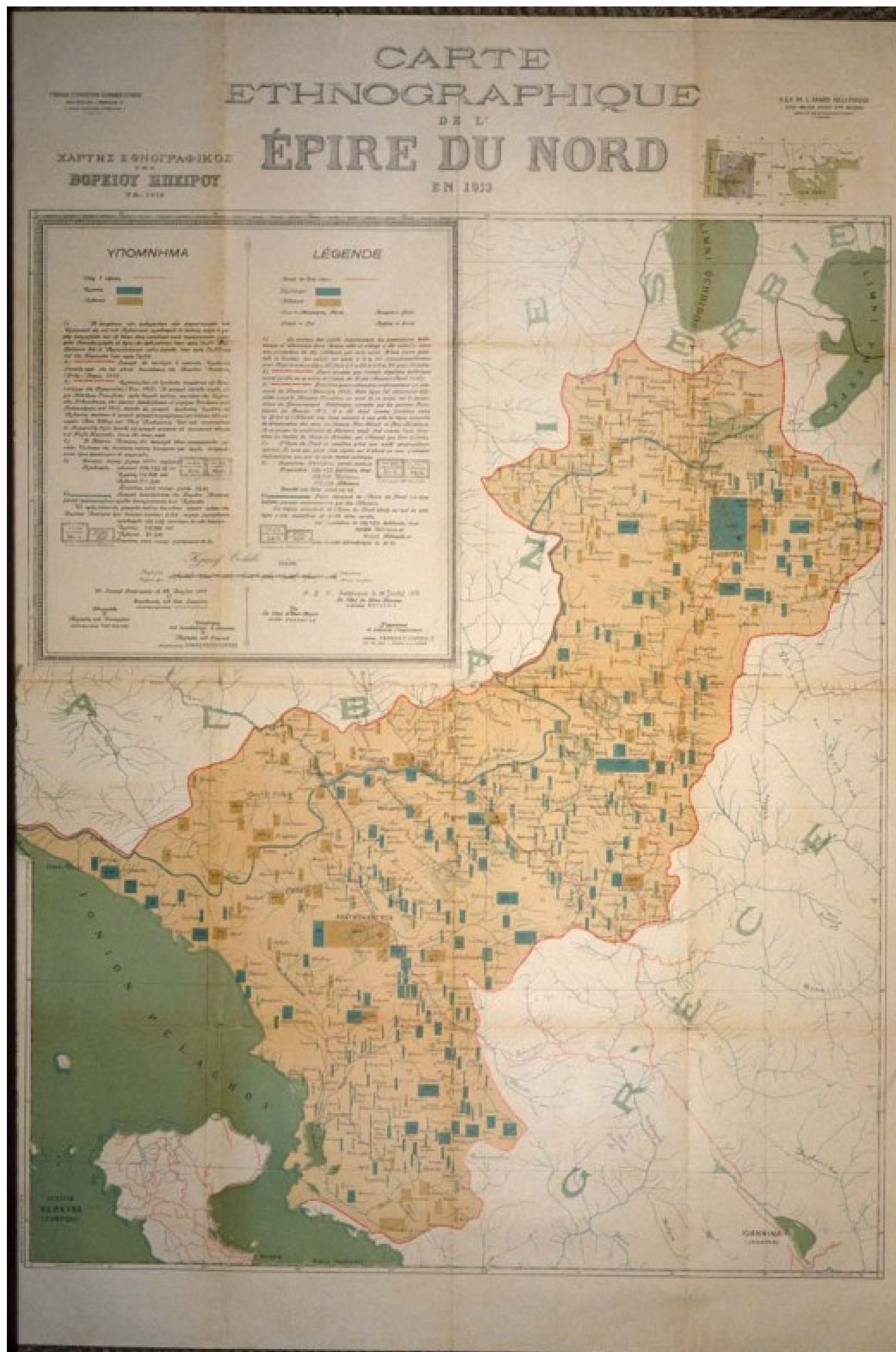

Foto: Harta primul stat intitulat Republica Pindului declarata de Alkibiade Diamandi in timpul ocupatiei

italiene a Albaniei in 1917. Republica a fost cunoscuta ca republica de o zi !

Harta Balcanilor

Surse: terravalachorum.ro,Napoca News , blogul Noua Dreapta,Wikipedia